

Adam Kostek

Paluchy, gm. Sieniawa, woj. przemyskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 20, 52

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

następującej kolejności: dwa obiekty są neolityczne, w tym jeden należy do kultury amfor kulistych, pięć obiektów jest wczesnobrązowych, w tym na uwagę zasługuje obiekt 171, w którym znaleziono drżan najprawdopodobniej protoneolityczny, cztery obiekty są średniowieczne /glinianki/, prawdopodobnie z XV w.

Badania będą kontynuowane.

NOWE MIASTO N/WARTA
woj. poznańskie
Stanowisko 1A

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziły mgr G. Soroka /autor sprawozdania/ i mgr M. Darda. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Osada ludności kultury łuzyckiej /IV-V okres epoki brązu/.

Stanowisko położone jest na terenie współcześnie eksploatowanej plańcy, w dolinie rzeki Warty, na południowy zachód od szosy prowadzącej z Poznania do Jarocina. Prawdopodobnie związane jest ono funkcjonalnie z sąsiadującym stanowiskiem 1 - cmentarzyskiem ludności kultury łuzyckiej z końca epoki brązu, sbanowanym w latach 1958-59 przez M. Perzyńską.

Prace miały charakter ratowniczy, objęto nimi obszar 236 m² /IV wykopy/ rejestrując i eksplorując 25 obiektów, które należy łączyć z kategorią jam o bliżej nieokreślonym przeznaczeniu. W układzie przestrzennym nie zaobserwowano wyraźnych koncentracji obiektów. W rzucie poziomym posiadały one kształt przeważnie kolisty lub owalny /średnice wahały się w granicach 40-120 cm/. W profilu były nieckowate lub prostokątne. Wypełniska jam zazwyczaj barwy ciemnobrunatnej zawierały kawałki węgla drzewnych oraz fragmenty naczyń. Na uwagę zasługuje obiekt 1, w którym obok 60 fragmentów ceramiki znaleziono glinianą figurkę ptaka? znaczących rozmiarów. Na podstawie materiału ceramicznego obiekty osadzone z tego stanowiska można datować na IV-V okres epoki brązu.

Materiały znajdują się w MA w Poznaniu.

Nie przewiduje się kontynuacji badań.

NOWY MŁYN
woj. wrocławskie
Stanowisko 8

patrz
neolit

PALUCHY, gm. Sieniąwa
woj. przemyskie
Stanowisko 1

Muzeum Narodowa Ziemi Przemyskiej
w Przemyślu

Badania prowadził mgr Adam Kostek. Finansował WKZ w Przemyślu. Ośmy sezon badań. Cmentarzysko grupy tarnobrzaskiej z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza.

Przebadano obszar o łącznej powierzchni 138 m². Wykopy, mimo iż zlokalizowane zostały głównie na peryferiach północnych stanowiska, dostarczyły niespodziewanie dużej liczby obiektów. Odkryto w sumie 312 pochówków /numeracja kolejna: 985-1, 296/. Głównie były to groby popielnicowe, przy niewielkiej ilości bezpopielnicowych i jednym, dużym obiekcie jamowym.

Obiekt jamowy posiadał kształt wydłużonego owala o osi dłuższej przebiegającej na linii NW-SE. Jama grobowa zarysowała się wyraźniej dopiero na głębokości 70 cm. Dno sięgało w miejscach najgłębszych do poziomu 115 cm. W wypełnisku jamy znajdowały się podłuzzone naczynia gliniane wraz z przepalonymi kośćmi, fragmenty naczyń w niewielkich skupieniach, pojedyncze przedmioty metalowe i odpuki krzemienne.

Groby popielnicowe występowały w dużym zagęszczeniu. Zazwyczaj składały się z jednego tylko naczynia - popielnicy. Część z nich wyposażona była w przedmioty metalowe. Spośród wyrobów brązowych, dość słabo zachowanych najczęściej spotykane były skrzęty z cienkiego drutu, szpile z główkami zawiniętymi w uszka, obręcze z cienkim taśmą, kawałki blaszki, pojedyncze okazy guzików, zawieszki tarczowatej i skrzętu spiralnego. Nieliczne przedmioty żelazne, mocno uszkodzone i skorodowane, to zapewne nożyk i brzytwy oraz bliżej nieokreślone kawałki żelaza. Głównie poza obiektami wystąpiła duża ilość drobnych odpuków krzemienych. Wśród naczyń glinianych, podobnie jak w poprzednich sezonach mocno zniszczonych, przewagę ilościową miały wazy o mało zróżnicowanych formach.

Materiał sabytkowy można roboczo datować na wczesną epokę żelaza.

Materiały wraz z dokumentacją złożono w Muzeum Narodowym Ziemi Przemyskiej w Przemyślu.